

ת"פ 931/07/18 - מדינת ישראל נגד ירון נח, דון ציפורי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 931-07-18 מדינת ישראל נ' נח ואח'

לפני המאשימה: כבוד השופט יוסי טופף
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד קארי קסהמפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי)
נגד הנאשמים:
1. ירון נח
ע"י ב"כ עו"ד יוסי סקה
2. דון ציפורי

החלטה בעניין הנאשם 1

1. לפניי בקשה מטעם הנאשם 1, ירון נח (להלן: "**הנאשם**"), לבטל את כתב האישום בעניינו, מטעמי הגנה מן הצדק, בשל אי קיום חובת המאשימה ליידע אותו בדבר הכוונה להגיש נגדו כתב אישום.

כתב האישום

2. ביום 1.7.2018 הוגש כתב אישום נגד הנאשם, המייחס לו עבירה של ירי באקדח לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); במסגרת כתב האישום, הואשם אדם נוסף, דון צפורי (להלן: "**נאשם 2**") בעבירות של פגיעה לפי סעיף 334 לחוק העונשין, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין וחבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

3. מכתב האישום עולה כי ביום 24.5.2018 בסמוך לשעה 02:05, נסעו שני הנאשמים, כל אחד ברכב נפרד, ברחוב דיזנגוף בתל אביב מכיוון צפון לדרום. הנאשם נהג במונית מסוג סקודה, ונאשם 2 ישב לצדו של צורי מגנזי (להלן: "**צורי**"), אשר נהג ברכב מסוג יונדאי.

בהגיעם לצומת הרחובות דיזנגוף וירמיהו בתל אביב, עצר הנאשם את המונית לפני קו העצירה בצומת. לבקשת נאשם 2, עקף צורי את המונית וחסם אותה בעזרת רכבו. הנאשם 2 יצא מרכב היונדאי וניגש אל המונית, בעוד הנאשם ישב במונית ואקדח המצוי בבעלותו מונח על ברכביו.

הנאשמים החליפו ביניהם דברים, במהלכם איים הנאשם 2 על הנאשם בפגיעה בגופו, בכך שניסה לפתוח בכוח את דלתות המונית על מנת לגרום ליציאת הנאשם מהמונית כדי להתעמת עמו. בתגובה לכך, דרך הנאשם את אקדחו וכיוונו לעבר הנאשם 2.

בסמוך לאחר מכן, הוציא הנאשם 2 מתא המטען של רכב היונדאי אבטיח במשקל של כ-11 ק"ג, ניגש אל חלון הנהג של המונית, והטיח את האבטיח בחלון. כתוצאה מכך, התנפץ חלון הרכב לרסיסים, אשר בחלקם גרמו לחתכים ולפצעים בידיו של הנאשם. לאחר מכן נכנס הנאשם 2 לרכב היונדאי והורה לצורי לנסוע מהמקום.

בעוד רכב היונדאי התרחק בנסיעה מהמקום, יצא הנאשם מהמונית וירה 3 כדורים אל עבר היונדאי ופגע בצדו הימני של הפגוש האחורי ובגלגל השמאלי הקדמי, וכל זאת תוך סיכון בטיחותם של הנאשם 2, צורי ועוברי אורח שהיו בקרבת מקום.

הליכי המעצר והשחרור שקדמו להגשת כתב האישום

4. ביום 25.6.2018 נעצר הנאשם לחקירה במשטרת ישראל. למחרת, ביום 26.6.2018, הוגשה בקשה לבית משפט השלום בתל אביב להארכת מעצרו של הנאשם למשך 6 ימים נוספים, על בסיס עילות מעצר של מסוכנותו לציבור והחשש כי שחרורו יביא לשיבוש המשך החקירה.

בית המשפט (כב' השופט עלאא מסארווה) קבע כי קיים חשד סביר כנגד הנאשם, אך ניתן להשיג את תכלית המעצר בדרך של הסתפקות בחלופת מעצר, שכן עילות המעצר אינן בעוצמה גבוהה במיוחד. בהקשר זה נקבע כי המסוכנות הנשקפת מהנאשם אף שקיימת היא קונקרטית ויכולתו להשפיע על עדים הינה מצומצמת בהיעדר היכרות מוקדמת עמם. עוד צוין כי המדובר באירוע ישן באופן יחסי והנאשם ללא עבר פלילי. לאור כל זאת, הורה בית המשפט על שחרורו של הנאשם בתנאים מגבילים, שכללו מעצר בית מוחלט בביתו עד ליום 1.7.2018 (ללא פיקוח); איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים הנוספים והפקדת ערבויות כפי שפורטו בהחלטה (מ"י 59950-06-18).

5. בעקבות החלטה זו, עוד באותו היום, הגישה משטרת ישראל ערר לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עמ"י 61771-06-18). בית המשפט המחוזי (כב' השופט גרשון גונטובניק) דחה את הערר מטעמיו של בית משפט השלום.

6. ביום 1.7.2018, עם הגשת כתב האישום, הוגשה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בקשה להארכת התנאים המגבילים שהוטלו על הנאשם, כמפורט לעיל, עד לתום ההליכים נגדו (מ"ת 894-07-18). עוד באותו

היום דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת שרית זמיר) את הבקשה בכל הנוגע להותרת הנאשם במעצר בית, והורה על שחרורו בתנאים של איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה, עיכוב יציאה מן הארץ והותרת הערבויות שקבע בית משפט השלום.

החלטת הפרקליטות בדבר פטור מיידוע טרם הגשת כתב אישום

7. במועד הגשת כתב האישום, ביום 1.7.2018, נתקבלה החלטה על ידי מנהלת מחלקה בפרקליטות מחוז תל אביב (פלילי), אשר הוסמכה לכך על ידי פרקליטת המחוז, בדבר פטור מיידוע הנאשם על אודות העברת חומר החקירה לפרקליטות לפי סעיף 60א(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ).

בהתאם להחלטת הפרקליטות לא ניתן בנסיבות העניין להשהות את הגשת כתב האישום ב-30 ימים, על מנת לקיים הליכי שימוע לפי סעיף 60א(ד) לחסד"פ (להלן: "החלטת הפרקליטות").

בהחלטת הפרקליטות צוין, בין היתר, כי הנאשם נעצר ביום 25.6.2018 בחשד לעבירות של ידוי או ירי של אבן או חפץ אחר לעבר כלי תחבורה לפי סעיף 332א(א) לחוק העונשין. נכתב כי מדובר באירוע ירי אשר התרחש בטבורה של עיר ללא כל הצדקה. נטען כי ככלל בעבירות נשק, בדגש על ירי מסכן חיים, מוגשים כתבי אישום בתנאי מעצר של ממש, בין היתר לאור המסוכנות הסטטוטורית שקבע המחוקק בעבירות אלה. צוין כי הנאשם 2 נעצר ביום 24.5.2018 בחשד לעבירות של חבלה במזיד ברכב, וביום 25.5.2018 שוחרר בתנאים מגבילים ל-30 ימים.

הנאשם נעלם מזירת האירוע ונעצר רק לאחר שנאספו ראיות נגדו, בחלוף כחודש ימים ממועד האירוע. לאחר מכן שוחרר הנאשם בתנאי מעצר בית עוד בשלב מעצר הימים בשל הנסיבות הייחודיות של תיק זה, ובשל העובדה כי גם הנאשם 2 שוחרר בתנאים מגבילים אשר תוקפם פג עוד בטרם נעצר הנאשם.

בהחלטת הפרקליטות נכתב כי כתב האישום מגולל אירוע אחד, אשר החל בהתנהלותו האלימה של הנאשם 2, אשר הובילה בהמשך לתגובתו מחוסרת הרסן והבלתי מידתית של הנאשם. בנסיבות אלה, כך נכתב, ישנה חשיבות בהגשת כתב אישום אחד, כנגד שני הנאשמים לצורך יעול ההליך; ובנוסף לכך, ישנה חשיבות בהגשת כתב אישום בשעה שהנאשם מצוי בתנאי מעצר בית ובתנאים מגבילים נוספים נוכח המסוכנות הניבטת ממעשיו.

לאור זאת, אושר בהחלטת הפרקליטות להגיש כתב אישום נגד שני הנאשמים, במסגרת תקופת תחולת תנאי מעצר הבית המלא של הנאשם, בטרם יידועם על העברת חומר החקירה בעניינם למאשימה, וזאת בהתאם לסעיף 60א(א) לחסד"פ. בהקשר זה הודגשה חומרת העבירות המיוחסות לנאשמים, המלמדת על מסוכנותם. עוד הוטעם כי קיימת נחיצות להגיש את כתב האישום בהקדם, יחד עם הבקשה להארכת תנאים מגבילים עד לתום ההליכים בעניינו של הנאשם.

תמצית טיעוני הצדדים בבקשה לביטול כתב האישום

8. ב"כ הנאשם עתר למחיקת כתב האישום, על מנת לאפשר לנאשם לממש את זכותו לקיים שימוע כאשר לא תלוי ועומד נגדו כתב אישום. נטען כי האינטרס הציבורי לא יפגע ממימוש זכותו זו של הנאשם. בהקשר זה הדגיש ב"כ הנאשם כי כתב האישום הוגש לאחר שהנאשם שוחרר בהתאם להחלטת בית המשפט השלום בתל אביב, והערר על החלטה זו נדחה בבית המשפט המחוזי.

במענה לטענת המסוכנות כנגד הנאשם, אשר בבסיס החלטת הפרקליטות, הפנה ב"כ הנאשם להחלטת בית המשפט המחוזי, בעקבות בקשת המשטרה להאריך את תוקפם של התנאים המגבילים עד לתום ההליכים, אך בית המשפט המחוזי לא האריך את משכו של מעצר הבית, וכל שנותר על כנו הינם איסור יצירת קשר עם מי מהמעורבים בפרשה, עיכוב יציאה מן הארץ באותן ערבויות שקבע בית משפט השלום בעת שחרורו בהליכי מעצר הימים. כמו כן, צוין כי הנאשם נעדר פלילי ואין לו הכרות עם הנאשם הנוסף.

9. ב"כ המאשימה טענה כי לא הופרה חובת השימוע לנאשם, שכן ההחלטה להגיש כתב אישום ללא שימוע התקבלה לאחר שכלל הנימוקים הובאו בחשבון ובהתאם לשיקול הדעת שמתיר המחוקק לרשות התובעת. נטען כי במקרה דנא התקיימו נסיבות שהצדיקו להימנע ממתן זכות לשימוע, ומדובר בהחלטה סבירה בנסיבות העניין, כך שאין מקום לבטל את כתב האישום.

ב"כ המאשימה הדגישה את המסוכנות הרבה הנשקפת מהמעשים המיוחסים לנאשם בכתב האישום, בשלה הייתה חשיבות בהגשת כתב אישום בעת שהנאשם מצוי בתנאים מגבילים תקפים ולעתור להארכת תוקפם עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. נטען כי הנאשם ברח מזירת האירוע ונעצר רק בחלוף כחודש ימים, לאחר שהנאשם 2 נעצר ושוחרר. יחד עם זאת, ב"כ המאשימה מסרה כי היא אינה מתנגדת לדחיית מתן מענה לכתב האישום מטעם הנאשם, למשך 30 יום, על מנת לאפשר לנאשם, אם יחפוץ בכך, לפנות למאשימה כדי לשטוח טענותיו, אשר ישקלו על ידה גם בעת הזו "בלב פתוח בנפש חפצה ובלא דעות קדומות".

דין והכרעה

10. המסגרת הנורמטיבית הדרושה לעניינו מצויה בהוראות סעיף 60א לחסד"פ, שכותרתו: **"יידוע על העברת חומר חקירה לתובע בעבירת פשע"**, כדלקמן:

"(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

(ב) בהודעה תצוין כתובתה של רשות התביעה שאליה ניתן לפנות בכתב לבירורים ולהצגת טיעונים.

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם בלא

חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד ראשי, בתוך 30 ימים מיום קבלת ההודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשה מנומקת, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט המחוז, ראש יחידת התביעות או מי שהם הסמיכו לכך, לפי הענין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

(ו) אין בהוראות סעיף זה כדי לשנות מהוראות סעיף 74.

(ז) הוראות סעיף קטן (א) לא יחולו על מי שבעת העברת חומר החקירה היה נתון במעצר, והוגש נגדו כתב אישום בתקופת מעצרו.

(ח) הוראות החוק לתיקון סדרי המנהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, לא יחולו לענין סעיף זה, ואולם תינתן לחשוד הודעה בכתב על החלטת רשות התביעה בהקדם האפשרי ורשאית רשות התביעה להזמין את החשוד להציג בפניה את טיעוניו בעל פה.

(ט) שר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת, רשאי לקבוע סוגי פשעים שלגביהם לא יחולו הוראות סעיף קטן (א)."

11. הנה כי כן, הכלל הוא קיומה של חובת יידוע המוטלת על התביעה בעניין העברת חומר החקירה לידיה, והקושר את החשוד למעשי עבירה העומדים לחקירה. החריג לכלל, הוא, מניעת זכות היידוע מן החשוד, על רקע "מניעה" עליה החליט פרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות. בהתאם לסעיף 60א(ד) לחסד"פ, עם קבלת הודעה על החומר המצוי בידי התביעה, רשאי החשוד, בתוך 30 יום, לפנות בכתב אל התביעה, בבקשה להימנע מהגשת כתב האישום נגדו, וזו רשאית להזמין להציג טיעוניו בפניה בעל פה (סעיף 60א(ח) לחסד"פ).

הובהר לא אחת בפסיקה כי הליך היידוע והשימוע מהווה זכות מהותית שעוגנה בחוק, אשר מניעתה שלא כדין, עשויה לגרור בטלותו של כתב האישום שהוגש כנגד נאשם, תוך הפרה של חובות התביעה כלפיו. תכליתו של הליך היידוע והשימוע למנוע העמדה לדין של חשוד לדין מבלי שידע על מה ולמה כך, ומבלי שתיתן לו הזדמנות להתמודד כנגד החשדות שעלו נגדו, ולנסות להפריכם.

בדברי ההסבר להצעת החוק לתיקון מס. 26 לחוק סדר הדין הפלילי (ראו, הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס. 26)(זכות השימוע) התשנ"ט-1999) הוסבר:

"ההחלטה להעמיד אדם לדין, ובעיקר לגבי עבירות חמורות היא החלטה רבת משמעות. בחברה שאנו חיים בה, די בכתב אישום, לבטח בעבירות חמורות, כדי לפגוע פגיעה קשה בנאשם. מסיבה זו מוצע להעניק את זכות השימוע למי שמרגע ההכרעה בעניינו ישתנה מעמדו בציבור".

וכן ראו דברי בית המשפט בבג"צ 4175/06 הרב ראובן אלבז נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח'

(6.6.2006) בהתייחס לסוגיה זו:

"הליך השימוע, המעוגן כיום בגדרי סעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי, מניח אפשרות לנחקר לשטוח את טענותיו במלואן, 'ועל הגורם המחליט להאזין לדברים בנפש חפצה, ומתוך נכונות להשתכנע ככל שבדברים יש ממש'"

12. עם זאת, סעיף 60א לחסד"פ אינו קובע זכות שימוע מוחלטת. כך למשל ניתנה בסעיף 60א(א) לחוק סמכות לפרקליט המחוז או ראש יחידת התביעות, להחליט כי קיימת מניעה ליידע את החשוד. החוק עצמו מכיר, אפוא, במקרים בהם לא תהא חובת ידוע ומכאן לא תהא אף זכות שימוע. יתר על כן, לא נקבע בחסד"פ כי עריכת שימוע הינה תנאי להגשת כתב אישום; ועל כן, אין מדובר בזכות מוחלטת שבמקרה בו לא קוימה, בטל כתב האישום מעיקרו.

הנה כי כן, על אף שחובת היידוע נקבעה מפורשות במסגרת סעיף 60א(א) לחסד"פ, מצא המחוקק לקבוע סייגים לחובה זו, הנתונים עקרונית לשיקול דעתם של פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות. ודוק, סעיף 60א(ה) לחסד"פ מעניק לבעלי תפקידים אלה סמכות להחליט מטעמים שיירשמו, כי נסיבות המקרה מצדיקות הגשת כתב אישום, אף בטרם חלפו 30 הימים הנקובים בסעיף 60א(ד) לחסד"פ ובטרם פנה החשוד בבקשה כאמור. סעיף 60א(ז) לחסד"פ קובע אף הוא סייג לחובת היידוע, כאשר נקבע כאמור כי הוראות ס"ק (א), היינו חובת היידוע וזכות השימוע בעקבותיה, לא יחולו על מי שהיה בעת העברת חומר החקירה נתון במעצר והוגש נגדו כתב אישום בתקופת מעצרו.

13. הסייג הרלוונטי לענייננו הינו הסגת חובת היידוע בפני החלטה של מי שהוסמכה לכך על ידי פרקליט המחוז למנוע מימושה של זכות היידוע, ובנגזר מכך זכות השימוע, בשל "מניעה" שעמדה כנגד מימוש זכויות אלו, לפי שיקול דעתה, מהנימוקים שפורטו בהחלטת הפרקליטות וצוינו לעיל.

בהקשר זה יש לציין כי בכל הנוגע לאופיו של שיקול הדעת שניתן לפרקליט מחוז או לראש יחידת תביעה להחליט על אי יידוע בעקבות מניעה שנקרתה על דרך היידוע, הרי שמדובר בשיקול דעת רחב. בעניין זה נאמר, בתפ"ח (ת"א) 1049/07 **כהן חיים שמעון נ' מדינת ישראל** (22.7.2007), כך:

"שיקול הדעת שהעניק המחוקק לראשי התביעה, להחליט על אי יידוע בעקבות מניעה שנקרתה על דרך היידוע, הוא שיקול דעת רחב, המאפשר לכאורה לראשי התביעה להציב במסגרת שיקול הדעת המוקנה להם, גם שיקולים טכניים, בהם, הצורך בהכנה מהירה של כתב האישום כנגד חשודים גם אם אינם הנמצאים במעצר. סמכות זו, כולל, הוראת הפטור הסטטוטורית מיידוע, המעוגנת בסעיף 60א(ז) לחסד"פ לגבי חשודים עצורים, יש להבין על רקע הצורך בהתמודדות התביעה עם מגבלת הזמן שנקצב לה בהגשת כתב אישום בתנאים כאמור, כמו גם, הצורך לזרז את הליכי החקירה של חשוד עצור, שפרק הזמן של 30 הימים הנקובים בסעיף 60א(ד) לעניין תגובה על הודעת יידוע,

אינו רלוונטי לגביו".

14. מדובר אם כן בהחלטה מנהלית של פרקליט מחוז (או מי שהוסמך לכך מטעמו), הנתונה לביקורת שיפוטית מצד בית המשפט המוסמך לבחון סבירותה של אותה החלטה מנהלית גם במסגרת ההליך הפלילי. ודוק, אין פירוש הדבר שבית משפט בוחן מהי ההחלטה אותה הוא היה מקבל במקום פרקליט המחוז, ואף אם התוצאה הסופית הייתה שונה אין פירוש הדבר ששיקול הדעת של הגורם המנהלי היה שגוי. בית המשפט ימצא לנכון להתערב בהחלטה שכזו, חרף הפרורוגטיבה והסמכות הרחבה שניתנה בעניין זה לפרקליט המחוז, רק אם ימצא אותה לא מידתית או החורגת באופן משמעותי ממתחם הסבירות (לעניין זה ראו בג"ץ 425/89 ג'מאל עבד אל קאדר מחמוד צופאן נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד מג(4) 718). הכלים המשפטיים לבחינת החלטת פרקליט המחוז הינם כלים מנהליים היינו, סבירות, מידתיות, הפליה מהותית, משגה היורד לשורשו של עניין, עיוות מהותי אחר וכיוצ"ב.

15. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, נחה דעתי כי החלטת הפרקליטות להגיש כתב אישום נגד הנאשם, בטרם נשלחה לו הודעה על כך לפי סעיף 60א(א) לחסד"פ, ובנגזר מכך מבלי שהתאפשר לו לממש את זכות השימוע, הינה סבירה בנסיבות המקרה, מהטעמים המפורטים בה, ובשים לב למועד קבלתה. ואנמק.

16. אין חולק כאמור כי במועד הגשת כתב האישום, הנאשם היה משוחרר בתנאים מגבילים שכללו מעצר בית מלא. תנאים מגבילים אלו נקבעו בשלב מעצר הימים, בין היתר בשל המסוכנות הנשקפת מהמעשים המיוחסים לנאשם. בנסיבות אלה, סברה התביעה, כפי העולה מנימוקי החלטת הפרקליטות, כי בשל מסוכנותו של הנאשם יש מקום להאריך את תוקפם של התנאים המגבילים שנקבעו בשלב מעצר הימים, הכוללים מעצר בית מלא, עד לתום ההליכים בעניינו, ועל כן הקדימה להגיש כתב אישום לצד בקשה להארכת תוקפם של התנאים המגבילים, עוד טרם הודע לנאשם על קבלת חומרי החקירה ומבלי שהתאפשר לו לממש את זכות השימוע.

הפרקליטות הטעימה החלטתה זו בחומרת העבירה המיוחסת לנאשם, שהינה ירי באקדח לעבר כלי תחבורה, אשר העונש המרבי הקבוע לצדה עומד על 10 שנות מאסר, וכן במסוכנות הרבה הנשקפת מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום. בעיקר ניתן דגש לכך, שהנאשם לכאורה כיוון את אקדחו וירה שלושה כדורים לעבר רכב היונדאי שבה נסעו הנאשם 2 ואדם נוסף, בעוד עוברי אורח שהו בקרבת מקום. כפי הנטען בכתב האישום, קליעי נשקו של הנאשם פגעו ברכב היונדאי בצדו הימני של הפגוש האחורי ובגלגל השמאלי קדמי.

בהקשר זה דומני כי אין צורך להכביר מילים באשר לפוטנציאל גרימת נזק בדמות פגיעות בנפש ונזקי רכוש הטמון במעשה של ירי בטבורה של העיר תל אביב, כפי זה המתואר בכתב האישום, ודומה כי אך בדרך נס לא נפגעו מעורבים נוספים או נגרם נזק כבד יותר.

17. לצד זאת, לא נעלמה מעיני החלטת בית המשפט בהליך המ"ת 894-07-18, במסגרתה דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופטת שרית זמיר) את בקשת התביעה להותיר את הנאשם במעצר בית עד לתום ההליכים, בשל היותו נעדר עבר פלילי ולאור העובדה שהנאשם 2 שוחרר ללא תנאים מגבילים. ברם, יש לזכור

כי החלטת הפרקליטות נתקבלה בטרם ניתנה החלטת בית המשפט אשר דחתה את הבקשה להאריך את תוקפו של מעצר הבית שבו היה נתון הנאשם. לא שוכנעתי כי טעמי המסוכנות שנמנו בהחלטת הפרקליטות היו בלתי סבירים, ובכלל זאת בקשתה להאריך את תוקפם של התנאים המגבילים, ובעיקר הותרת הנאשם במעצר בית, אשר לצורך כך הוחלט על הקדמת הגשת כתב אישום על מנת לבקש מבית המשפט את הארכת תוקפם של התנאים המגבילים, שהיו שרירים וקיימים באותה עת.

18. אשוב ואדגיש, לא מן הנמנע כי ייתכן ובנסיבות דנא ניתן היה לקבל החלטה אחרת, הנוגעת ליידוע הנאשם בדבר קבלת חומרי החקירה בעניינו ולקיים הליך שימוע כסדרו ככל שהיה מתבקש, בטרם גיבש החלטה על הגשת כתב אישום. אולם, סבורני כי החלטת הפרקליטות מטעמיה, למצער במועד קבלתה, אינה חורגת ממתחם הסבירות, לבטח לא באופן משמעותי. כאמור, החלטה זו נבחנת על ידי בית המשפט בכלים מנהליים, ובאמצעותם של אלה אין בידי להגיע למסקנה כי שיקול הדעת שהביא לקבלת החלטת הפרקליטות, במועד שנתקבלה, היה שגוי במידה כזו המצדיק את ביטולו של כתב האישום, לצורך קיום הליך השימוע.

19. בהקשר זה יש לציין כי הפסיקה הכירה בדוקטרינת הבטלות היחסית, המקובלת במשפט המנהלי, גם בהליכים פליליים, באופן שיש מקרים שבהם ניתן לתקן ו"לרפא" את הפגם של אי קיום חובת השימוע בעריכת שימוע בדיעבד, בעת שכתב האישום תלוי ועומד, מתוך החזקה והתקווה כי המאשימה תתעלם מכתב האישום שהוגש ותשמע את הנאשם בנפש חפצה, ובמידה ותשתכנע מטעונו הנאשם תשכיל לבטל או לתקן בהתאם את כתב האישום.

הנה כי כן, הגם שלכאורה ניתן ל"רפא" את הפגם במניעת זכות השימוע באמצעות שימוע בדיעבד, הרי שכלל יש להעדיף את קיומו של הליך השימוע מבלי שכתב אישום תלוי ועומד מעל ראשו של הנאשם, נוכח השוני הגדול בסטטוס של נחקר וחשוד לעומת סטטוס של נאשם, ועל מנת שלא יהא בכך להשפיע לרעה מבחינת הנאשם על תוצאות הליך השימוע. ברם, כל מקרה נבחן לגופו בהתאם לנסיבותיו, תוך בחינת האינטרס הציבורי, מידת הפגיעה בזכויות הנאשם ודרישת הצדק.

20. בסופו של יום, באיזון בין האינטרסים המונחים על כפות המאזניים, מצד אחד זכותו של הנאשם לקיים הליך שימוע על מנת לשכנע את המאשימה בחפותו, ומצד שני האינטרס הציבורי בהעמדת נאשמים לדין שראוי ונדרש להעמידם לדין, ולאחר שקלול כלל הנתונים הרלוונטיים לנאשם שלפניי, ובכללם חומרת המעשים המיוחסים לו והמסוכנות הלא מבוטלת הנשקפת מהם, לצד עברו הפלילי הנקי וחלקו לכאורה של הנאשם 2 לפי כתב האישום, הרי ששוכנעתי לאמץ את הצעת המאשימה ולהורות לה לקיים הליך שימוע לנאשם בשלב דיוני זה, ככל שהוא יחפוץ בכך. בהקשר זה, אציין כי המאשימה התחייבה לקיים את הליך השימוע בלב פתוח בנפש חפצה ובלא דעות קדומות, וכך מצופה ממנה.

התוצאה

21. מכל המקובץ, מהטעמים שמניתי, בקשת הנאשם לבטל את כתב האישום בשלב זה נדחית.

הדיון הקבוע למענה מפורט מטעם הנאשם יידחה **ליום 19.2.2019 בשעה 10:00**, על מנת לאפשר לו לממש את זכות השימוע, בשלב זה, בתנאים שמניתי, ככל שיבחר בכך. אולם, במידה והנאשם יבחר שלא לממש את זכות השימוע, יודיע על כך לבית המשפט בתוך 10 ימים, ומועד הדיון יוקדם. למותר לציין כי ככל שיתקיים הליך שימוע, אשר לאחריו תתקבל החלטה אחרת בנוגע לכתב האישום, יודיעו על כך הצדדים לבית המשפט ללא דיחוי, טרם מועד הדיון הקבוע.

המזכירות תודיע לב"כ הצדדים ותעדכן מועד הדיון ביומני.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ט, 26 דצמבר 2018, בהעדר הצדדים.